

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

Hùng Tinh trận

Trong khi đó...

Bên kia sườn đồi có tiếng binh khí chạm nhau, tiếng người la thảm khóc, rồi nhiều bóng người thoát chạy.

Cuộc đuổi bắt diễn ra.

Có tiếng người con gái quát lên :

- Chúng bay đừng hòng trốn thoát.

Bóng người con gái đang đuổi theo ba tên chạy phía trước. Tuy khinh công của cô gái áo trắng thật cao siêu nhưng vì khoảng cách quá xa, hơn nữa nhờ địa thế núi đồi nên cô gái áo trắng cũng khó khăn chặn bắt được trong thời gian ngắn mà hình như ba người chạy phía trước rất quen thuộc với địa thế vùng này.

Tuy nhiên, khi gần đến mé rừng thì cô gái áo trắng lại sử dụng Xạ ảnh quang, một môn khinh công tuyệt thế, bóng nàng như vệt sáng xẹt và chộp trúng vào tên chạy sau. Hấn chỉ kháng cự trong thoáng chốc thì đã kêu lên oai oái :

- Xin cô nương nới tay cho. Đau quá chết mất.

Người con gái trầm giọng :

- Người hãy cho biết tại sao đương đêm chúng bay lại tấn công lên chúng ta như vậy?

Tên nọ vừa rên vừa nói :

- Dạ, xin thưa cô nương... đó là lệnh của Động chủ chúng tôi.

- Động chủ người là ai?

- Huyết Hoa động!

- Tọa lạc nơi đâu?

- Tên nọ ấp úng :

- Chuyện này... chuyện này... tôi không biết.

Nàng quát :

- Láo!

Vừa quát nàng vừa bóp mạnh vào Mạn Môn huyết làm cho tên nọ ré lên :

- Xin cô nương... nới tay cho.

- Vậy người hãy nói đi. Ta sẽ tha chết cho.

Tuy đau đớn nhưng tên nọ vẫn còn ngoan cố, không chịu tiết lộ thì nàng đã bóp mạnh hơn làm hắn ta đau đớn kêu lên một tiếng hãi hùng :

- Á!

- Nói đi!

- Bên kia bờ rừng về phía Nam sẽ có cốc đạo dẫn vào...

Hắn chưa nói dứt câu, thì bỗng nhiên người hắn nảy lên, mắt trợn ngược giấy chết tức khắc.

Cô gái áo trắng buông hắn ra nhìn chung quanh, nơi hướng Nam thấp thoáng một bóng người đang trở khinh công vùn vụt lao đi.

Cô gái lật sấp tên vừa chết thì thấy sau ót hắn đã có một giòng máu đỏ rỉ xuống, nàng lảo lẩm :

- Thủ đoạn khá lắm.

Nói xong nàng lập tức nhún người lao về phía Nam như lời tiết lộ của tên đã chết.

Nàng đi theo con đường hẹp quanh núi rồi bỗng thấy trước mặt sừng sững một bức tường cây cỏ mọc um tùm, xanh rì trông rất nguy hiểm, nhưng lại có một con đường chạy quanh quẹo như màn nhện.

Nàng chậm bước nhủ thầm :

- Có lẽ đây là con đường vào huyết động của chúng rồi.

Nàng tiếp tục đi vào một đoạn nữa, bỗng thấy phía trước thấp thoáng một bóng người ẩn hiện sau mấy gộp đá, nàng quyết đuổi theo nên gia tăng cước bộ, nhưng bóng trắng phía trước ẩn hiện và nàng cứ mãi miết đuổi theo có cả dặm đường nhưng vẫn chưa bắt kịp.

Con đường nhỏ hẹp, khúc khuỷu, quanh co dưới ánh trăng mờ nhạt xuyên lá rừng lốm đốm trên mặt đường đá nhỏ gập ghềnh.

Bỗng có tiếng quát lớn :

- Hãy dừng lại.

Nàng áo trắng thoáng cau mày liễu dưng bộ thì trông thấy bóng người lơ nhố rồi ùa ra có hơn mấy chục tên.

Nơi này, cốc đạo trở nên thật rộng rãi với cỏ non xanh mượt.

Nàng áo trắng chưa nói gì, thì bọn người trong cốc đã vây bủa chung quanh nàng.

Một tên quay lại nói với một lão già mặt xanh như chàm, cao lêu nghêu, cái cổ dài nhằng để người ta dễ nhìn thấy cái đầu lắc lư, đôi mắt cũng xanh biếc.

Hắn nói thật lễ phép :

- Thưa hữu sứ, chính là cô gái mà hai tiền sát thoát chạy về báo cáo.

Lão già mặt xanh nét mặt lăm lì bước đến trước, nhìn chòng chọc vào mặt cô gái gằn giọng :

- Hừ! Con nhỏ này làm gì đi vào nơi này?

Nàng áo trắng gằn giọng đáp :

- Núi rừng này đâu của riêng ai.

lão già mặt xanh tức giận quát :

- Con nhỏ này chưa biết trời cao đất rộng là gì? Nơi này ai dám bảo không phải là của riêng của bổn động?

- Động gì?

- Huyết Hoa động.

- Huyết Hoa động?

- Chứ người chưa nghe thấy bao giờ à?

- Có.

- Vậy thì tốt.

- Không tốt đâu!

- Sao vậy?

- Ta sẽ xóa tên nó đi.

- Phách lối!

- Sự thật sẽ chứng minh.

- Ta đợi xem tài người.

- Người hãy coi đây!

Nói vừa dứt, thì nàng đã chuẩn bị song chưởng để tấn công bọn người nơi đây, nhưng lão hũu sứ quát thật lớn :

- Hãy khoan.

Nàng áo trắng thu chưởng lại hỏi :

- Còn điều gì nữa?

Lão hũu sứ cười nham hiểm nói :

- Người hãy xưng danh đi.

- Không cần.

- Tại sao?

- Vì người sẽ chết đi còn đâu để nhớ mà hỏi.

- Người phách lối quá.

- Đã nói rồi.

Lão ta liền phất tay ra hiệu cho mười ba môn đồ đứng sau lưng rồi nói :

- Được, để xem tài ba của người đến đâu mà lớn gan như vậy?

- Người định dờ trò gì?

- "Hùng Tinh trận".

- Hùng Tinh trận?

- Phải.

Nàng áo trắng còn đang hoang mang thì đã có ba tên môn đồ loang loáng nhảy vào đứng ngay vào vị trí của trận pháp, tuốt kiếm cầm nơi tay đưa ra trước, chiếu theo nhóm sao Hùng Tinh mà lập trận.

Hữu sứ cũng từ từ bước vào trận nói với nàng áo trắng :

- Người là kẻ phách lối, vậy hôm nay ta muốn lấy trận pháp này để xem tuyệt học của người có lớn như khẩu khí của người không?

Nàng áo trắng có phần lo lắng nhưng vẫn cười khẩy :

- Hùng Tinh trận là của người như vậy ắt hẳn người là Điều Khách Tử.

Lão hữu sứ có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Người cũng nghe danh ta à?

- Đối với kẻ khác thì có, chứ với ta người đừng có khoe khoang nhảm nhí.

Lão hữu sứ tức muốn bẻ ngược, quát to :

- Nhãi con! Hãy xem trận pháp đây!

Tức thì lão hữu sứ đánh phát một cái, thân hình đã nhảy vọt ra ngoài. Trong trận chỉ còn nàng áo trắng.

Mười ba cao thủ của Huyết Hoa động cứ chuyển động mãi, nhưng không xuất chiêu đánh ra.

Bỗng lão hữu sứ đứng ngoài oai vệ hét :

- Lẹ!

Ngay khi đó, mười hai tên trong trận bắt đầu di chuyển mau dần, từ từ siết vòng vây lại.

Nàng áo trắng mới thấy trận pháp di động, nàng đã biết đối phương dùng trận pháp này để làm hoa mắt mà thừa cơ hội hạ sát kẻ địch.

Nhưng nàng chỉ đoán đúng một nửa thôi, còn cái hay của trận này là người trước mặt vung gươm chém đến, nếu đối phương vung chưởng ra đỡ thì kẻ đứng sau sẽ thừa cơ hội kết liễu mạng sống.

Nhưng giờ đây thế trận mới mở màn, nên chưa có thể đánh giá nó được.

Đáng lẽ nàng áo trắng vung chưởng đánh ra, nhưng không, nàng giả vờ hoa mắt choáng váng mặt mày và ngơ ngác.

Lão hữu sứ được cơ hội, vội la lớn :

- Tam nhạc!

Tức thì trong mười ba người có ba người vung đao nhảy ra chém xả vào người cô gái.

Thấy được yếu điểm của trận, bất giác nàng áo trắng cười thầm, vận sức vào cánh tay mặt chờ mấy tên kia chém đến, nàng hét lên một tiếng, quét ngang cuồng phong vào lưng ba cao thủ của Huyết Hoa động mạnh không thể tả.

Ba cao thủ đó cảm thấy lưng bị siết lại, tay tê buốt không sao cầm kiếm được, nên buông rơi xuống đất.

Ba người ấy lại thấy toàn thân bị dội lại đến lão đảo suýt ngã. Họ gắng gượng để lấy lại bình tĩnh xem ra thì mình đã đứng về chỗ cũ tự lúc nào.

Lão hữu sứ nhận thấy nàng áo trắng xuất chiêu quá lợi hại khiến lão ta không kịp suy nghĩ.

- Ngũ phách!

Mười tên còn lại nghe lệnh đồng hét lên một tiếng, mỗi người vung đều vung một kiếm chém xả vào vai nàng áo trắng.

Chiêu này là một chiêu dùng để cứu bạn trong lúc bị thất thế để có thể lấy lại bình tĩnh mà thâm vũ khí để chống đối.

Nhưng nó cũng là một độc chiêu trong Hùng Tinh trận nếu đối phương không kịp thời lui lại thì bỏ mạng tức thời.

Nàng áo trắng thấy trận pháp biến chuyển vô cùng kỳ diệu, nàng thâm phục song với tám thân tuyệt học của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, phụ thân nàng truyền cho thì trận pháp này chẳng có ăn nhằm vào đâu cả. Nàng chỉ sợ các loại trận đồ dùng chặn vật vì nàng chưa từng học qua phép giải trận đồ, nếu gặp phải thì chắc chắn nàng phải bối rối vô cùng.

Trong trận, nàng áo trắng nhẹ nhàng lướt tới vài bước, trong tay vung mạnh ra như một luồng khói trắng. Nàng đã sử dụng chiêu Thiên Đả Địa Lôi trong Xạ ảnh chuồng. Luồng khói trắng vừa xẹt ra, tức thì mười tên cao thủ của Huyết Hoa động kia chưa kịp ra tay đã phải thối lui về chỗ cũ mới tránh được.

Lão hữu sứ vừa tức giận vừa kinh ngạc, vung tay hét lớn :

- Lục cang!

Mười tên cao thủ kia vội lui về vị trí cũ, nhập với ba người lúc trước.

Nhưng lạ thay, lần này họ không vung kiếm chém đến nữa, họ chỉ để ngọn kiếm trước bụng, mũi kiếm chìa về phía nàng áo trắng, từ từ xoay tròn, tạo thành một vòng tròn như con rắn bao vây nàng áo trắng.

Lần kiếm kia ban đầu chuyển động chậm nên thấy vòng ánh sáng lớn nhưng càng về sau, tốc độ càng mau chùng nào thì vòng sáng nhỏ lại và vòng vây cũng thu hẹp dần.

Đến lúc này nàng áo trắng mới thấy rằng Hùng Tinh trận là một trận pháp thật lạ lùng, lúc nào cũng cảm thấy như trăm ngàn con rắn bạc đang nhao nhao đến chực xé thịt nàng.

Trước chiêu thức kỳ lạ này, nàng áo trắng cảm thấy hiểm nguy cận kề nên lập tức rút cây nhuyễn kiếm nơi lưng ra.

Mười ba tên đang từ từ siết vòng vây lại, kiếm chìa ra phía trước nhưng thấy ánh sáng xanh biếc từ nhuyễn kiếm của nàng áo trắng tỏa ra thì giật mình, song trận pháp cũng không vì thế mà chậm chạp, cứ giữ chiêu thức này vòng vây di chuyển siết chặt lại nhưng lại không ra tay hạ thủ nên đã làm cho nàng áo trắng thâm nghĩ :

- Ôi! Nguy hiểm thay, nhưng tại sao không hạ thủ vậy? Hay họ định dùng uy lực của trận pháp để áp đảo mình đến chết vì đuối sức chứ không giết bằng vũ khí.

Trong giây phút lúng túng, nàng như quên mất những tuyệt chiêu phá trận, nhưng chỉ thoáng qua là nàng liền hú dài một tiếng, dùng Xạ ảnh quang toàn thân như con chim én bay bỗng lên không rồi bắn ra ngoài vòng chiến.

Nhưng hữu sứ là tay kinh nghiệm giang hồ, vừa thấy cử chỉ đã biết địch muốn dùng thủ đoạn gì nên hét :

- Lục phạt!

Mười cao thủ Huyết Hoa động đã từng được lập luyện tinh vi và giao đấu nhiều trận nên cho dù hữu sứ không ra lệnh bao vây nàng áo trắng, cũng biết trước được hành động của địch thủ hầu thay đổi chiến thuật ngay. Hành động của nàng áo trắng vô cùng lanh lẹ nhưng đám cao thủ Huyết Hoa động lại lanh lẹ hơn. Họ nạt một tiếng, mười ba bóng người vụt tản ra rồi nhập lại thành thế bao vây ngay tại vị trí nàng áo trắng mới đáp xuống.

Cô gái vừa đáp xuống đất, thấy mình vẫn chưa thoát khỏi vòng vây. Nàng giật nảy người, trợn mắt nhìn trận pháp mà than thầm trong bụng.

Lúc này cô gái thật khâm phục sự lợi hại của Hùng Tinh trận thật không phải tầm thường như nàng nghĩ.

Riêng lão hữu sứ nhận thấy trận pháp không hại được đối thủ, tức giận vô cùng, lão nhất định không để một cơ hội nào có lợi cho đối phương. Vì vậy, lão vội vung tay hô lớn :

- Bát trù!

Tức thì, mười ba tên kia bắt đầu xoay tròn, nhưng lúc này họ lại vừa xoay vừa đổi chỗ, khác hẳn với lúc trước, thân vòng vây gấp lại.

Cô gái thất kinh, lòng cảm thấy sợ sệt.

Bỗng bảy trong mười ba người chột nằm xuống dùng Địa Tảo Biển Kiếm chém thẳng vào hạ bàn của nàng. Còn sáu tên kia tung bổng lên không, mú kiếm vun vút, chém xuống đầu nàng áo trắng.

Lối xuất thủ này vô cùng lợi hại, trên dưới đều bị công kích không còn biết cách nào để chống đỡ.

Như vậy thì nàng áo trắng dẫu là một cao thủ đi nữa, e cũng khó thoát ho phen này.

Nàng áo trắng mím môi, vận nguyên lực xuống Đan điền, tay trái đưa lên, tức thì Xạ ảnh chưởng như một luồng cương khí quét thẳng theo chiêu Mãn Vũ Như Hoa để bảo vệ hạ bàn, đồng thời nàng kéo nhuyễn kiếm chận ngay trước mặt. Nàng nói lớn :

- Hùng Tinh trận còn chỗ nào biến ảo nữa không? Hay chỉ tầm thường như thế này?

Lời nói ẩn ý khinh bỉ đã khiến cho lão hữu sứ vốn tính trầm lặng cũng không sao chịu nổi. Cổ lão nghẹn lại không nói được nửa lời, lão tức giận đưa mắt nhìn bọn bộ hạ ra lệnh :

- Cứu du!

Tiếng "Cửu du" là một lệnh riêng của trận pháp, có nghĩa là bắt đầu chuyển thế mới.

Mười ba tên cao thủ bộ hạ Huyết Hoa động nghe lệnh mới lập tức chia thành bốn mặt, mỗi mặt ba người, sắp thành hình ô vuông.

Trận thế đột nhiên biến động, khí thế rất lạ lùng khiến cho nàng áo trắng tức giận, hùng khí nổi lên.

Lập tức nàng rú lên một tiếng, song chưởng tung ra. Nhưng như thế nàng đã sa vào kế hoạch của đối phương rồi.

Bởi vì theo lối biến động của trận thế thì cái lợi nhất là phải đợi cho đối phương ra tay trước thì mới có kết quả tốt.

Nàng áo trắng đã ra tay làm cho lão hữu sứ mừng rỡ, coi như trận pháp của lão có cơ hội nuốt sống đối phương, quyết phen này không để đối phương tìm cơ phá vỡ.

Nhưng nàng áo trắng cũng không vừa, bỗng nhiên nàng liền đổi bộ hoàn toàn. Thân ảnh của nàng loang loáng biến ảo theo lối Xạ ảnh quang đã làm sững sờ lão hữu sứ cũng như mười ba tên lập trận.

Bọn chúng chỉ nhanh nhẹn biến thế liền liền để kịp ứng phó. Đứng ngoài, người ta chỉ thấy những cái chớp, cái lắc của bóng người vũ động, mà không thấy rõ được hình dáng ai là ai nữa.

Vòng vây lúc tiến lúc thối, chớp nhoáng như điện vây bọc nàng áo trắng vào giữa.

Mặc dù vậy, nàng áo trắng lại càng trầm tĩnh hơn, vì như đã tìm được khúc mắt của trận pháp, nên cố kéo dài để rõ thực lực cũng như những biến ảo không lường mà biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vấp phải thất bại trong trận này.

Trái lại, lão hữu sứ không biết điều ấy, lão cứ ngỡ rằng nàng áo trắng đã sắp nguy khốn, lão liền điều động trận pháp mỗi lúc mỗi lạ lùng hơn và tin tưởng thế nào cũng chiếm được phần thắng.

Chỉ loáng mắt, Hùng Tinh trận đã biến đến chiêu thức thứ chín rồi, chỉ còn bốn chiêu nữa là kết thúc.

Lão trở mắt nhìn thì thấy nàng như một cái bóng mờ bay lộn trong đám vũ khí như đang biểu diễn một trò đùa, mà điều ngạc nhiên là nàng vẫn chưa sử dụng nhuyễn kiếm trên tay.

Lão tức mình quá, hàm râu dựng ngược, đôi mắt chiếu ra những tia sáng xanh thẳm.

Tuy nhiên, lão tin tưởng bốn chiêu biến hóa sau cùng mới là bốn chiêu thức ác liệt nhất của Hùng Tinh trận.

Lão tự an ủi và vuốt râu lẩm bẩm :

- Hừ! Con nhãi kia! Thắng bại không kể ở lúc đầu mà phải vào lúc kết cuộc. Nơi đây phải là mồ chôn của mày rồi, hà hà!

Nghĩ như thế, lão đình ninh là nàng áo trắng đã mắc vào cạm bẫy nên lớn tiếng ra lệnh :

- Thập tứ!

Lão có ngờ đâu, mười ba tên môn hạ đang đứng giữa trận nhưng đã bị nàng áo trắng áp đảo tinh thần và cũng nhờ tiếng hô ra lệnh của lão hữu sứ như đánh thức tinh thần của họ. Cả mười ba tên như đều nhảy lùi lại mấy bước. Nàng áo trắng cũng biết thế trận đã gần đến mức cuối, nên nàng hết sức thận trọng. Nên khi nghe lão hữu sứ hô lên một tiếng "Thập tử" thì nàng đoán biết chiêu này là một đòn ác liệt.

Quả nhiên như nàng vừa nghĩ, mười ba cao thủ Huyết Hoa động đã đồng thanh hét một tiếng, mười ba cây kiếm vũ động chập chờn, lấp lánh cùng một lượt, nhắm nàng áo trắng tung ra tuyệt chiêu.

Tiếng vũ khí vùn vụt, âm thanh rít xé không gian như thiên binh vạn mã kéo nhau đến sa trường.

Nàng áo trắng liếc mắt nhìn chung quanh thấy toàn là kiếm ảnh ào ạt bủa tới như thác lũ, mấy giăng, nên nàng thủ kiếm chờ đợi.

Cùng một lúc với thế kiếm của mười ba cao thủ chém vào, nàng áo trắng đã di bộ một cách huyền diệu né tránh được các mũi kiếm trong gang tấc khiến lão hữu sứ tức giận vô cùng, lão hô lớn :

- Hùng Tinh!

Mười ba cao thủ trong trận đều vô cùng ngạc nhiên bởi vì Hùng Tinh là thế chốt của kiếm trận, theo lẽ phải phải qua Thập nhất kết, rồi đến Thập nhị tung và sau cùng mới đến Hùng Tinh.

Thế mà tại sao lão hữu sứ lại bỏ hẳn hai chiêu thức của kiếm trận mà vội kết thúc như vậy?

Lão hữu sứ nhận thấy bọn bộ hạ ngỡ ngác, đã hiểu ý nên cương quyết lập lại mệnh lệnh :

- Hùng Tinh! Thập tam chiêu thức!

Mười ba tên cao thủ bộ hạ không dám trái lời vội đồng thanh ứng lên một tiếng :

- Hùng Tinh!

Tức thì mười ba lưỡi kiếm vùn lên một lượt quay thành mười ba vòng tròn từ chậm đến mau.

Nàng áo trắng đứng trơ trơ giữa vòng. Trố mắt nhìn đối thủ mà không hiểu gì cả.

Bởi vì, chúng chỉ múa kiếm mà không hề bước tới một bước nào, cứ đứng im một chỗ.

Nàng thâm nghĩ :

- Không lẽ bọn này có ý biểu diễn mà chơi!

Phải! Ai cũng nghĩ như vậy cả. Vì mười ba người đều đứng nguyên một chỗ, múa kiếm vòng tròn mà không có một cử động nào khác.

Nhưng, lúc này nàng chợt nghĩ đến những trận pháp thì tất cả những chiêu cuối cùng đều kỳ dị, nhưng hàm chứa một sự nguy hiểm tối đang mà đối phương khó bề suy xét.

Nghĩ thế nên nàng vừa thủ bộ thì lúc đó mười ba tên bộ hạ Huyết Hoa động, sau khi vũ động kiếm ảnh để làm đối phương thảng thốt tâm thần rồi đột nhiên thả tay phóng kiếm.

Mười ba lưỡi kiếm loang loáng rít gió lao vào người nàng áo trắng như mười ba mũi phi tiêu khổng lồ.

Thật là khủng khiếp!

Nàng áo trắng nãy giờ đứng thủ bộ nhìn đối thủ múa đao. Nàng cho đó là một màn kịch vui, đâu ngờ màn kịch vui ấy chính là để kết thúc sanh mạng nàng.

Vì mãi đang suy tư nhất thời bị phân tâm nên khi mười ba lưỡi kiếm phóng tới, nàng mới giật mình sực tỉnh, thì sự nguy khốn đã gần kề.

Tuy nhiên nàng liền ghì chặt lưỡi nhuyễn kiếm và khi đó bốn bề tứ phương mười ba lưỡi kiếm đã nhắm vào mục tiêu lao mạnh tới. Tức thì nàng áo trắng dùng bộ thấp xuống, kiếm ảnh loang loáng quay một vòng tròn, cây nhuyễn kiếm giờ đây không còn mềm mại mà trở thành một cương kiếm tỏa hào quang xanh biếc, chém vào đợt kiếm của đối phương.

Những tiếng kêu lèng kèng bởi vũ khí va chạm liên tiếp vang lên thì người ta chỉ thấy xung quanh nàng mười ba ngọn kiếm phóng đến đều bị gãy lìa rơi lả tả thành một vòng tròn quanh nàng.

Thật ngoài sức tưởng tượng của lão hữu sứ, lão không ngờ chiêu thức cuối cùng ác liệt như vậy, với mười ba lưỡi kiếm phóng vút vào người nàng mà giờ đây đều gãy vụn không còn một hiệu lực nào đối với lưỡi kiếm báu kỳ quặc của nàng.

Sau khi phóng đi lưỡi kiếm trong tay, mà không gây hại cho đối phương, mười ba tên lập trận hoảng hốt lùi dần đứng sau lão hữu sứ.

Nàng áo trắng cất tiếng cười vang, bước lên ba bước gần giọng :

- Lão quỷ! Người còn tài nghệ gì cứ khoe khoang xem, để rồi chết đi khỏi ân hận.

Lão mím môi cười nhẹ để trấn an qua phút hãi hùng và bướng bỉnh nói :

- Con nhỏ phách lối, mày tưởng cậy vào cây kiếm báu mà có thể bắt nạt được ta sao?

Nàng áo trắng cười dài :

- A! Hay lắm! Hôm nay ta sẽ cho bọn ngươi về châu Diêm chúa tất cả.

Nàng vừa nói xong, kiếm ảnh loang lên, thì đã có mấy tiếng la, hai tên đã giãy chết trên vũng máu.

Lão hữu sứ liền vung chưởng nhắm vào nàng bủa tới rồi phóng mình tẩu thoát.

Trong khi đó, những tên còn lại cũng liền tháo lui chạy tuốt theo vào trong cốc đao.

Nàng áo trắng không ngờ cả bọn trốn chạy nên nàng liền tung mình đuổi theo.

Nhưng chỉ ần hiện mấy lần là bóng người của Huyết Hoa động đều không còn thấy đâu nữa.

o0o